

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ

ΔΙΟΓΕΝΙΑΝΟΥ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ.

ΕΙΣΙ ΔΕ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

- 1 Ἄβυδηνὸν ἐπιφόρημα: ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. Τινὲς δὲ φασὶν ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἐντεῦθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἄβυδηνόκομον ἐκάλεσεν.
- 2 Ἄβρωνος βίος: ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἡ παροιμία. 5 Ἄβρων γὰρ ἐγένετο πλούσιός τις καὶ ἀβροδίαιτος ἀνὴρ.
- 3 Ἄγουρὰ Κερκώπων: ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων ἡ παροιμία. Κέρκωπες γὰρ τινες ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ ἀπα-

δημόδεις d. ἀπὸ τοῦ d: A. Maius Scriptorum Veterum Nov Collect. T. II, 527 syllogem Planudis hucusque ineditam citat hoc titulo insignitam: συναγωγή συλλεγῆσα ἀπὸ διαφόρων βιβλίων. Ceterum vide inscriptionem Diogeniano T. I, p. 177 praeifixam.

2. ὑπ' αὐτῶν Zenobius. 4. Ἄβυδοκόμην Zenobius a G. Dindorfio correctus: v. n. critt. ad Zenob. I, 1. 5. Ἄβρωνος et Ἄβρων S Apostolius, ubi v. nott. critt. ἀβροδίαιτος d. 7. Κερκώπων et infra Κέρκωπες d.

1. Diogen. I, 1: Greg. Cypr. I, 1, 26. Macar. I, 1. Apostol. I, 1. Proverbium passim adhibuerunt scriptores aevi Byzantini: Theodor. Metoch. Miscell. Philos. et Histor. 1, p. 17 Kiessl.: καὶ ἴσως ἂν εἴη τὸ καθ' ἡμῶς ὅτι ποτ' ἄρα πρὸς πληθυσσαν τράπεζαν πάσης εὐγενείας καὶ πάντων ἀγαθῶν τρυφῆν κατὰ τὴν παροιμίαν· αὐθις Ἄβυδηνὸν ἐπιφόρημα καὶ ναυτιῶν ἀφορμή: id. ibid. 96, p. 604: καὶ εὐρηκότας ἡμᾶς

περὶ τῶν αὐτῶν ἄττι δὴ ποιεῖν καὶ συνεσφέρειν, ὡς περὶ δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἄβυδηνὸν φασὶν ἐπιφόρημα: alia in nott. ad Zenob. I, 1 allata sunt.

2. Diogen. I, 2: Greg. Cypr. I, 1, 27. Macar. I, 2. Apostol. I, 4. Ἄβροδίαιτος βίος dixit Philo de Virt. T. II, 548 Mang. De Habrone v. nott. ad Zenob. I, 4.

3. Diogen. I, 3: Greg. Cypr. M 1, 3. Macar. I, 4. Scholl. ad Synes.

- τεῶνες ἄνθρωποι, οἵτινες καὶ τὸν Δία ἐξαπατῆσαι πεπει-
 ρανται.
- 4 Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον: ἡ παροιμία, φησὶν,
 ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τιῶν διδόντων τάττεται.
- 5 Ἀγαμέμνωνος θυσία: ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκλη- 5
 ρῶν. Ἀγαμέμνονα γὰρ ἐν Τροίᾳ θύοντα ἐφυγεν ἡ βοῦς
 καὶ μόλις ληφθεῖσα ἤχθη εἰς θυσίαν.
- 6 Ἀγαθὸν νεῖος αὐλῆσις: ἀγαθὴ καὶ μίση καὶ καλὴ.
 Ἀγάθων γὰρ τις δόκιμος εἰς αὐλητικὴν.
- 7 Ἀγέλαστος πέτρα: αὕτη ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἐφ' ἣν 10
 ἐκάθισεν ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐξήτει. εἰληπται δὲ ἡ
 παροιμία ἐπὶ τῶν λύπης προσέξων ὄντων.
- 8 Ἀγαθῶν θάλασσα: αὕτη ἡ παροιμία ἐπὶ πλήθους

1. ἄνθρωποι omittit Diogenianus cum reliquis: sed v. Scholl. ad Syn-
 esium in annotatione ad h. l. apposita. 3. μᾶζα d. φησὶν om.
 Diogenianus. 4. τὰ δευτέρα Diogenianus: ἐκ δευτέρου legitur apud
 Zenob. III, 15. Diogen. IV, 15. Suidas explicat: ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεία
 διδόντων ἢ αἰρουμένων. 6. ἐν Τροίᾳ om. Diogenianus. 7. εἰς θυσίαν
 om. idem. 8. Sensus Diogeniani hoc loco expressit epitomator:
 v. Diog. I, 7. coll. Zenob. I, 2 c. nott. critt. 10. ἐφ' ἣς Zenobius, ἐπ' αὐτῆς
 Diogenianus, oratione paulo aliter conformata. 13. ἀγαθὸν θάλασσα d.

Narrat. Aegypt. p. 275 Krabing.: κερ-
 κώπειον δὲ, διὰ τὸ Κέρκωπις τινὰς
 ὑπατιῶνας ἄνδρας ἐν Ἐπίσῳ γενέ-
 σθαι, ὅθεν καὶ παροιμία Κερκώ-
 πων ἀγορά, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ
 κακοῦθων λεγομένη: Apost. I, 18.
 Eadem ratione meretricis nomen
 Κερκώπη a Grammatico Bekkeri
 Anecd. 271, 21 explicatur: Κερκώπη:
 ἐταίρας ὄνομα, καλουμένης οὕτω διὰ
 κακοῦθειαν. Κέρκωπις γὰρ εἰσιν οἱ
 κακοῦθοι ἄνθρωποι: cf. Meine-
 kius Com. Gr. III, 294. De Cer-
 copum fabula v. nott. ad Apost.
 VIII, 11, de verbo κερκωπίειν infr.
 II, 100.

4. Diogen. I, 4: Greg. Cyr. L
 I, 32. Apostol. I, 8. Μᾶζα inter
 cibos viles et contentos refertur:
 v. Dio Chrysost. Or. VI, 89 Mor.
 de Diogene dicens: τοιγαροῦν ἥδιον
 μὲν προσεφέμετο μᾶζαν ἢ οἱ ἄλλοι τὰ
 πολιτελιότατα τῶν σιτίων.

5. Diogen. I, 6: Macar. I, 9. Greg.
 Cyr. L I, 31. Apost. I, 26. Aliud
 proverbium ab Agamemnone deri-
 vatum affert Eustath. ad Hom. Od.

A, 528, p. 1507, 62: εἰς δὲ τὴν θαλά-
 ῃν ὁ Ἀγισθος πένεται ὃ ἐστὶν ἐνεργε-
 γεῖ ἰλλοχῶν τῷ Ἀγαμέμνονι, ἔστιν εἰ-
 πεῖν ὡς καὶ τοῦτο λεχθεῖν ἂν Ἀγα-
 μέμνονε εὖος θαλάσῃ ἢ τρώπεζα
 παροιμιωκῶς, ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ
 εὐχομένων.

6. Diogen. I, 7: Greg. Cyr. L I,
 33. Apost. I, 7. De Agathone
 poeta v. Apostolium l. c. ibique notas.

7. Diogen. I, 8: Greg. Cyr. L I,
 35. Apost. I, 7. Cf. nott. ad Zenob.
 I, 7: add. Suid. v. Σαλαμῖνος: ...
 ἐστὶ δὲ καὶ Ἀγέλαστος πέτρα
 καλουμένη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅπου
 καθίσαι φασὶ Ἐθρία μέλλοντα κατα-
 βαινεῖν εἰς ἕδον. Ὅθεν καὶ τοῦνομα.
 ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ κλαί-
 ονσα, ὅτε ἐξῆτει τὴν κόρην. De hac
 petra in artificum operibus sub-
 inde reperta v. Panofka in Gerhards
 Ephem. Archaeol. 1845, p. 49 sqq.

8. Diogen. I, 10: Greg. Cyr. L
 I, 36. Apost. I, 5. Greg. Cyr. L
 I, 12: Macar. I, 5. 8. 10. 13. VII,
 96. Etiam πέλαγος, πόντος et similia
 magnitudinem vel multitudinem re-

CENTURIA I.

3

ἀγαθῶν λέγεται. ὡς τὸ ἀγαθῶν θησαυρὸς καὶ ἀγαθῶν μυρμηκιά.

- 9 Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες: ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς ἔλεον ῥεπόντων.
- 10 Ἀγνότερος πηθαλίου: ἐπὶ τῶν ἀγνώως βεβιωκότων. 5 καθὸ ἐν θαλάττῃ ὄν διὰ παντός τὸ πηθάλιον ἀγνὸν εἶναι δοκεῖ.
- 11 Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος: ὑποθετικὴ παροιμία. ὅτι οὐδὲν χρεὶ καταφρονεῖν τῶν προὔργου ἢ ἰδιωτῶν.
- 12 Ἀδώνιδος κῆπος: ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων 10 καὶ ἀνάνδρων. Ἄδωνις γὰρ νέος τις εὐειδῆς οὐδὲν ἀπονάμιενος τοῦ κάλλους. Ἡ ὅτι κῆπον λιθώδη κτησάμενος οὐκ ἀπέλαυσε τούτου.

1. Θησαυρὸς] σωρὸς Diogenianus: v. nott. ad Apost. I, 5. 6. καθ' ὃ δ. 8. ἅτι μῆδὲ τῶν εἰτελών χρεὶ καταφρονεῖν Diogenianus explicat. ἢ ῥδιωτῶν codex corrupte: scribendum aut οὐδὲ τῶν ἰδιωτῶν aut κῆν ἢ τῶν ἰδιωτῶν. 10. κῆποι Diogenianus. 11. ἀπονάμιενος d.

rum quum secundarum tum maxime adversarum indicant: πῆλαγος θείας φιλανθρωπίας dixit Andreas Caesar. ad Apocalyps. p. 82, 5: τῆς φιλανθρωπίας τὸ πῆλαγος ἐπιδείξῃ ἀνεξάντλητον Phot. Epist. 177: alia collegi in adnott. ad Zenob. I, 9: add. Suicerus Thes. Eccles. s. πῆλαγος, Doederlinus ad Soph. Oed. Colon. 659, Obbarius ad Horat. Epist. I, 2, 22. Ἀγ. Θησ.] Greg. Cypr. L I, 36. Chilo apud Anton. Mel. Serm. CXLI, 245 Fabr.: τί ἴσθι πλούτος; Θησαυρὸς κακῶν, ἐφόδιον ἀτυχημάτων, χορηγία πονηρίας: Eurip. Ion. 923: οἶμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνεται Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλῃ δάκρυ: Philo de Mercede meretr. T. II, Opp. 266, 13 Mang.: Θησαυροὶ πάντων ἀγαθῶν: Plaut. Mercat. I, 2, 51: tu quidem thesaurum tu huc apportasti mali: Menand. Monost. 233 Mein.: Θησαυρὸς ἴσθι τῶν κακῶν κακῆ γυνή. Ἀγ. μυρμ.] v. Apost. I, 6 et nott. ad Greg. Cypr. L I, 36.

9. Zenob. I, 14: Macar. I, 12. Arsen. I, 16.

10. Diogen. I, 11: Greg. Cypr. L I, 37. Macar. I, 20. Apost. I, 13.

11. Diogen. I, 12: Greg. Cypr. L I, 3. Macar. I, 17. Apost. I, 24. Explicatio nova.

12. Diogen. I, 14: Greg. Cypr. M I, 7. F I, 15. Macar. I, 63. Apost. I, 34. Schol. ad Gregor. Nazianz. T. II, 567 ed. Paris. e cod. 991 desumptum: ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐξοζωμένων: Eudoc. 25. Adhibuit Greg. Nazianz. Carm. 64 Bill., 29 Paris., vs. 53: κῆπος Ἀδώνιδος ἦδε τῆς χάρις ἀλεοσίκαρπος, ad quem locum Cosmas in A. Maii Spicil. Rom. T. II, 187 haec annotavit: ἄνθρωπος δὲ ὢν (Adonis) ἠράσθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης· ἠφρονεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἄρειος, διὰ τὸ ἀντερωσθῆναι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἄρειον· εἶτε τοίνυν οἰκετὸν ἔχοντα κάλλος τὸν Ἄδωνιν καὶ διὰ τοῦτο ἀπολίεθαι κατὰ τὸν ἀναβεβηκότα λόγον φασὶν Ἕλληρες, οὐκ ἴσμεν· εἶτε καὶ κῆπον ἔχειν διαλλύντα τοῖς οἰκίους καρποῖς, οὐκ ἔχομεν λέγειν· τὸ γὰρ ἐρωσθέντα ζηλοτυπηθῆναι καὶ τοῦτον ἀπολίεθαι τὸν τρόπον, εἰς ὑπαινόντων ἄγει τοιαύδε. Ceterum cf. Creuzerus zur Gallerie der alten Dramatiker 115 et annott. ad Apostol. X, 17.

1 *

- 13 Ἀδέες δέος: ἐπὶ τῶν μιάτην φοβουμένων.
 14 Αἰγιαλῶ λαλεῖς: ἐπὶ τῶν ἀνηκουστούντων· ὡς καὶ Ἀνέμῳ διαλέγῃ.
 15 Αἰθέρα νήνεμον αἰρήσεις: ἐπὶ τῶν μιάτην πονούντων ἐπ' ἀνηνύτοις, ὡς καὶ Ἀρμον μετρεῖς· καὶ Ἀστέραις ἀριθμοῖς.
 16 Ἄιδος κυνῆ: ἐπὶ τῶν κρυπτόντων ἑαυτοὺς διὰ τινῶν μηχανημάτων· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἄιδος κυνῆ, ἣ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργῶ ἐδειροτόμησεν.
 17 Αἰάντειος γέλως: ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων. 10
 18 Ἀνίπτοις χερσίν: ἐπὶ τῶν βεβήλως ἱεροουργούντων.
 19 Αἰθίοπα σμήχειν: ἐπὶ τῶν μιάτην πονούντων.
 20 Αἰσώπειον αἶμα: ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις καὶ κακοῖς ὀνειδέσει συνεχομένων.

1. Ἄιδος δέος d: correxi e Diogeniano. Suidas: ἀδῆς θείας δέος: v. nott. critt. ad Diog. l. c. 2. ἀνηκουστούντων] hoc ipsum Diogeniano reddendum est. 4. ἐβήσεις Suidas: v. nott. critt. ad Zenob. I, 39. 5. ἐπ' κτλ. desunt Diogeniano. 11. ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ τοῖς ἱεροῖς ἐργουμένων Diogenianus. 12. Αἰθίοπα d. σμήχεις Diogenianus. Explicatio in Diogeniano omissa est. 13. δυσαπονίπτων d: v. Zenob. I, 47 et vv. ll. in nott. ad Macar. l. c.

13. Diogen. I, 16: Greg. Cypr. I, 29. Macar. I, 27. Apost. I, 30. Ἀδείης hic transitive de eo, quod non iniicit terrorem, dictum est: eodem modo vocem Thucydides usurpat I, 36, 1: το δὲ θαρσύν μὴ δεξαμένοι ἀσθενῆς ὄν πρὸς ἰσχύοντας τοὺς ἰσχυροὺς ἀδέεσ τε εὐον ἰσόμενον.

14. Diogen. I, 37. coll. Zenob. I, 38: Apost. I, 85. Macar. ap. Tittmann. praef. ad Zonar. p. XCIII.

15. Diogen. I, 38: Macar. I, 51. Apost. I, 58. Ἄμμον μ.] cf. infr. 38. Ἀστέραις ἀρ.] similia in nott. ad Diogen. I, 45. collecta sunt.

16. Diogen. I, 39: Greg. Cypr. I, 12. Macar. I, 53. Apost. I, 81: add. Apost. XVI, 30. Saepissime utuntur hoc proverbio senioris aetatis scriptores: Epist. Socrat. 14: κἄν πολλὰς περικρύπτῃται περιθήμενος τὴν Αἰδοῦ κυνῆν ἢ τὸν Γύγου δακτύλιον καὶ δίκας γράφεται τοῖς ἐν τῇ πόλει: ibiq. v. interpp. p. 200 Orell.: add. Liban. Oratt. T. III, 360 R.: ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις, εἰ μὴ νῆ Δία τὴν Ἄιδος κυνῆν ἢ τὸν

Γύγου δακτύλιον [cf. infr. II, 20] ἔχοντες ἀδικεῖσιν, ἢ φ' ὅν λανθάνουσι.

17. Diogen. I, 41: Greg. Cypr. I, 44. Macar. I, 55. Apost. I, 88.

18. Diogen. I, 43: Greg. Cypr. I, 45. FI, 25. Apost. II, 95. Usurpat Greg. Nazianz. Or. II, 15. C Cañl.: ἤσχησθην ὑπὲρ τῶν ἄλλων ὅσοι μηδὲν τῶν πολλῶν οντες βελτίους, ... ἀνίπτοις χερσίν, ὃ δὴ λέγεται, καὶ ἀμνήτοις ψυχῆς τοῖς ἀριωτάτοις ἑαυτοὺς ἱπειράγουσι.

19. Diogen. I, 45: Macar. I, 62. Apost. I, 72. Adhibuit Diogenes Cynicus in dicto ab Antonio Serm. XV, 28 Fabr. tradito: Διογένης ἰνουθῆτει τινα πονηρὸν ἱρωτώμενος δὲ ὑπὸ τινος, τί τοῦτο ποιεῖς, ἔφη· Αἰθίοπα σμήχειν, ὡν λευκὸν ποιήσω. Cf. Macar. V, 50.

20. Diogen. I, 46: Macar. I, 60. VIII, 47. Apost. I, 74: Etymol. in Cram. Anecd. Paris. IV, 102, 23: Αἰσώπειον αἶμα: ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρουμένων· οὐ γὰρ ἐνδίκως ἀπέκτειναν τὸν Αἰσώπον οἱ Ἀελοῖ: cf. infr. III, 77. De morte Aesopi v.

CENTURIA I.

5

- 21 *Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι: ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων καὶ εὐτελῶν.*
- 22 *Ἀκάνθιος τέττιξ: ἐπὶ τῶν ἀμούσων· παρόσον οὔτοι οὐκ ἄδουσιν.*
- 23 *Ἀκείας ἰάσατο: ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰαμένων.* 5
- 24 *Ἀκκίζεται: ἤγουν παραφρονεῖ, μωραίνει. Εἶρηται δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Ἀκκὴ γυνὴ Ἀθηναία ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἣν φασὶ τῇ ἑαυτῆς εἰκόνι κατοπτριζομένην διαλέγεσθαι. "Ὅθεν καὶ τὸ ἀκκίζεσθαι.*
- 25 *Ἀκίνητα κινεῖς: καθ' ὑπερβολὴν, ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν 10 μὴ βωμούς, μὴ τάφους, μὴ ὄρους.*
- 26 *Ἀκεσαίου καὶ Ἑλικῶνος ἔργα: ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων. οὔτοι γὰρ τῇ Ἀθηναίᾳ πέπλον ἐδημιούργησαν.*
- 27 *"Ἀκρον λάβε καὶ μέσον ἔξεις: ἐπὶ τῶν δυσφορούντων † καὶ δυσνοήτων.* 15
- 28 *Ἀκόνην σιτιζεις: ἐπὶ τῶν πολλῇ τροφῇ χρωμένων καὶ μηδὲν εἰς τὸ σῶμα ἐπιιδόντων.*
- 29 *"Ἀκρω ἄψασθαι δακτύλῳ: ἐπὶ τῶν οὐδὲν ἀκριβῶς ἤσκημένων.*

1. Αἰγιεῖς d. 3. Ἀκάνθιος d. 5. Ακείας d. 6. ἀκίητο d, ἀκκίεσθαι Diogenianus, Ἀκκὴ Zenobius. 7. Ἀκκὴ] Ἀκκὴ d. 8. ἣν φασὶν ἱστοριομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἐτέρᾳ διαλέγεσθαι Zenob. I, 53. 10. δεῖν d. 11. ὄρους] d ὄροφν: v. vv. ll. ad Diogenianum. . . Sinceram Diogeniani manum servasse videntur Scholl. Plat. p. 364 Bekk.: . . , ὅτι μὴ δεῖ ἐδῆ μὴ δὲ βωμούς κινεῖν ἢ τάφους ἢ ὄρους. 12. Ἀκεσαίου d, Ἀκεσαίου Diogenianus: Ἀκείως recte Zenob. I, 56. Depravatio orta videri possit e proverbio Ἀκεσαίου σελήνη Apost. I, 90. τὸν τῆς Πολυάδος Ἀθηναῖς πέπλον Diogenianus. 14. Bodleianus δυσφορούτων: veram lectionem, δυσφάστων, suppeditant Zenobius et Suidas. 15. δυσνοήτων d. 16. ἄκρον d. 17. καὶ μηδὲν] μηδὲν δὲ Diogenianus.

Scholl. ad Aristoph. Vesp. 1437. Zonar. 100. Apost. VII, 66, ubi v. notat.

21. Diogen. I, 47: Apost. I, 60. Ars. LI, 46.

22. Diogen. I, 49: Apost. II, 2. XVI, 78. Ad Simonidem Amorginum proverbium refert Welckerus ad Sim. Am. Rell. XIII, simul de eius origine et usu disputans.

23. Diogen. II, 3: Apostol. I, 95. De nomine viri monuit Keilius Anal. Epigraph. et Onomat. 108: de Aristophane a Zenobio I, 52 in pro-
verbii explicatione commemorato cf. ann. ad Apost. I. c.

24. Diogen. II, 4: Apost. I, 51. Ἀθηναία] Samiam dixerunt alii:

25. Diogen. II, 6: Greg. Cypr. L I, 62. Macar. I, 66. V, 98. Apost. II, 5. XI, 99. Mota tamen sunt sepulchra et heroum sacella ab Atheniensibus, quum moenia post bellum Persicum exstruebant: cf. interpp. ad Corn. Nep. Themist. 6, 5. Μὴ κινεῖν ἐδῆ πάτρια Philo dixit de Virt. T. II, 590, 10 Mang.

26. Diogen. II, 7: Apost. I, 100.

27. Zenob. I, 57: Apost. I, 98.

28. Diogen. II, 8: Greg. Cypr. M I, 34. Macar. I, 68. Apost. II, 10.

Mant. Provv. s. λιπαρότερος.

29. Diogen. II, 10: Greg. Cypr. L

- 30 "Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο: ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων τὰ ἄλλότρια.
- 31 "Ἄλλο γλαυξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται: ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοις ἐριζόντων.
- 32 'Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἐτέραν ἀλώπεκα: ἐπὶ τῶν ἐξ- 5
απατῶν τοὺς ὁμοίους ἐπιχειρούντων.
- 33 "Ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων: ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνους τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων.
- 34 "Ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει: ἐπὶ 10
τῶν πονούτων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. 'Ἐπειδὴ γὰρ τῆς νεὸς ῥεούσης ξαντλοῦσι τὸ ἐν τῇ ἀνιλίᾳ ὕδωρ, πλέον δ' εἰσρέει, μίτην πονεῖν οἱ ναῦται δοκοῦσιν.
- 35 'Ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν: ἐπὶ τῶν ἐν κακῶν εἰς 15
ἀγαθὰ ἐρχομένων.
- 36 "Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον: ἐπὶ τῶν ταχέων καὶ ὀξέων εἰληπται.
- 37 'Ἀμουςότερος Λειβήθριον: ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύων. Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Πιερικὸν οὔτε μέλους

1. καμόντες d. ἄλλοι δ' ὄναντο Apostolius: ἄλλοι ὄναντο Nauckius in Schneidewini Philol. II, 158. 3. ἄλλη bis d. Pluribus exponit Diogenianus. 5. πρὸς in proverbio et τοὺς in explicatione d om. 6. ἐπιχειρούντων Macarius. 7. ἄλλα μὲν οὖν Λεύκωνος Bernhardius ad Suid. s. ἄλλα coniecit, vulgatam Nauckius ad Arist. Byz. Fr. p. 236 defendere studet. Λεύκωνος] Γλείκωνος d. Λεύκων] Λευκίωτος (sic) d. 12. νεὸς d. 16. ε. τ. ὀξέως καὶ ταχέως ἀνομένων Diogenianus. 18. Λειβήθριοι] Λειβήθριον d.

I, 13. Macar. I, 72. Apost. II, 7. Adhibent Aristid. Or. Sacr. III, 317: μῆδ' ἄκρω τῷ δακτύλῳ προσανάμεινον λαθεῖν: Constant. Manass. Comp. Chronic. 1207: τῆς ἡδονῆς γενοάμενος ἄκρω δακτύλῳ μόνω: respicere videtur Plato Comicus in versu corrupto ap. Scholl. ad Arist. Vesp. 1312: ἄψαι μόνον οὐκ ἔν ἄκρω τῇ Μορσίμω κτλ.

30. Diogen. II, 13: Greg. Cypr. M I, 35. Macar. I, 77. Apost. II, 30.

31. Diogen. II, 16: Greg. Cypr. M I, 36. Macar. I, 80. Apost. II, 33.

32. Diogen. II, 17: Greg. Cypr. M I, 37. Macar. I, 92. Apost. II, 31.

33. Diogen. II, 21: Greg. Cypr. M I, 40. Apost. II, 36. De Leuconis fabula, ex qua hoc proverbium fluxit, disputat Meinekius Com. Gr. Fr. I, 217.

34. Diogen. II, 22: Greg. Cypr. I, 15. Apost. II, 34: v. Zenob. I, 75. Euripidem hujus versus auctorem esse certum videtur Meinekius Excitt. Philolog. in Athen. Deipnos. Sp. II, 8. Usurpat Arrian. P. Euxini Peripl. in Hudsoni Geogr. Minor. T. I, 4: ὡς ἐπεισρεῖν ἡμῖν ἐκατέρωθεν ἀφθόνως τοῦ ὕδατος, τοῦτο δὴ τὸ πραγματικὸν καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.

35. Diogen. II, 23: Macar. I, 93. Apost. II, 68.

36. Diogen. II, 24: Greg. Cypr. I, 48. Macar. I, 94. Apost. II, 77.

37. Diogen. II, 26: Apost. II, 67.

XI, 4: Etymol. in Cramerī Anecd. Pariss. IV, 148, 28: Λειβήθρια (sic): τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκυδίδης: Λειβήθριων ἀνοητότεροι: v. nott. critt. ad

CENTURIA I.

7

οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον· λέγεται δὲ ἀμουσότατον, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφῆος γέγονε θάνατος.

38 Ἄρμιον μιστρῆιν: ἐπὶ τῶν ἀδονάτων καὶ ἀνεφίκτων.

39 Ἄρμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις: ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχορήμα τῆς χάριτος ἐπιλαθομένων. 5

40 Ἄν μὴ παρῆ κρέας, τάριχος στέργεται: ὑποθετική· παρεγγυᾷ ἢ παροιμία, ὅτι χρὴ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

41 Ἄνηρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον: ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν. 10

42 Ἄνδρὶ Ἀνδῶ πράγματα οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελεθὼν ἐπρίατο: ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων, παρόσον Κροῖσος ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσαιο Κῦρον.

43 Ἄντὶ πέρεκῆς σκορπίον: ἐπὶ τῶν αἰρουμένων τὰ χεῖρω τῶν βελτιόνων. 15

44 Ἄνδρὸς γέροντος αἰ γνάθοι βακτηρία: ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων.

45 Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐμποδὼν φίλοι: ἐπὶ τῶν ἀφίλων.

1. λέγεται κτλ.] desunt Diogeniano. ἀμουσόπαπον d. 5. ἐπιλανθουμένων Zenob. I, 81. 6. κρέα, τάρικτι στεργεῖον, Suidas: v. Bernhardius ad Suid. I, 452: τάριχω στεργεῖον Diogen. I, 5. 7. παρεγγυᾷ ἢ παρεγγυᾶσα d. 9. ἀνὴρ ὁ φεύγων Gregorius Cyprius, quam lectionem commendat Boissonadus ad Philostr. Epist. p. 85. 15. ἀντὶ βελτιόνων Diogenianus.

Zenob. I, 79, ubi monui, nomen Θουκυσίδης cum Schaefero in Οουγενιδης esse mutandum. Consentit A. Meinekius Comm. Grr. Fragm. IV, p. 594.

38. Diogen. II, 27: v. sup. 15. Macar. I, 96. Apost. II, 71. Usurpat Ammian. Marcell. XIV, 11 fin.: Quae omnia si scire quisquam velit quam varia sint et assidua, arenarum numerum idem iam desipiens et montium pondera scrutari putabit. Cf. notf. ad Macar. IV, 64.

39. Diogen. II, 29: Greg. Cypr. M I, 43. Apostol. II, 166. Duobus versibus additis legitur nostrum in Stobaei Append. Flor. IV, p. 31, 11 Gaisf., unde inter Menandrea recepit Meinekius Comicc. Grr. Fragm. IV, p. 325.

40. Zenob. I, 84: Greg. Cypr. M I, 44. Arsen. IV, 9.

41. Diogen. I, 74: Greg. Cypr. I, 18. Apostol. III, 11. In usum suum convertit Publius Syrus 921: Vir fugiens haud moratur concentum tyræ.

42. Diogen. I, 75: Greg. Cypr. M I, 48. Apost. II, 98. Macar. II, 12. Usurpat Dio Chrysost. Or. XLIII init.: Ἀνδῶ, φασὶ, πράγματα οὐκ ἦν, ὃ δὲ ἐξελεθὼν ἐπρίατο. οὐκοῦν ὁ μὲν Ἀνδὸς δικαίως πράγματα εἶχεν αὐτὸς ἐπιθνηύσας· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιθνηύων πράγματα ἔχω δι' οὐδὲν κτλ.

43. Diogen. I, 76. Greg. Cypr. M I, 51. Apost. III, 7. Simile v. in Macar. VII, 52.

44. Diogen. I, 78: Greg. Cypr. M I, 56. Macar. II, 5. Apost. III, 9.

45. Diogen. I, 79: Greg. Cypr. M

8

DIOGENIANI

- 46 Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον: ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ ἀνθρώπων σωζομένων· καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τινος εὐδαιμονούντων, ὡσανεὶ ἔλεγεν· ἄνθρωπος τῷ ἀνθρώπῳ θεοῖσι θεὸς γίνεται.
- 47 Ἄνεμον παιδίον: ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων. 5
- 48 Ἀντιπελαργεῖν: ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. οἱ γὰρ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς γηροτροφοῦσι, τὰ τροφεία ἀπονέμοντες.
- 49 Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ στέγος: ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινα ἔργα ἀφικομένων. 10
- 50 Ἀμφοτέραις ἀντλεῖν: ἐπὶ τῶν σπουδαίως τι ποιούντων.

2. ὑπὸ ἀνθρώπων] ὑφ' ἑτέρων Diogenianus, ὑπὸ ἀνθρώπου Suidas. σωζομένων καὶ δι' αὐτοῦ εὐδοκιμούντων Suidas, ὡς. ἢ καὶ διὰ τινα εὐδαιμον. reliquis om. Zenob. I, 91. 5. παιδίον d, vitium antiquum, quod saepe in codicibus invenitur: v. ann. ad Diogen. I. c., ubi lectionem ἀνέμου παιδίον plane damnare debebam: germanam enim scripturam servaverunt K I, 94 et Suidas. Idem valet de Libanii Epist. MCXLII: ἰμὲ δὲ μήτε Κόθορον [v. Greg. Cypr. L II, 12.] μήτε Εὐρίπον [Macar. IV, 18] μήτε ἀνέμου παιδίον ἠγήρη καὶς γενομέναις διαλλαγαῖς: ubi παιδίον recte reponi iussit Toupius Ann. in Suid. III, 29. 6. τὰς d om. ἀποδιδόντων d. 7. τοὺς d om. 9. το d om. τίγος Suidas. 10. ἔργα καὶ πράξεις ἀφ. Zenobius. 11. ἀντλεῖν ἀμφοτέραις Diogenianus.

I, 57. Macar. II, 6. Apostol. III, 82. . . . De versus auctore Scholl. ad Aristid. Oratt. p. 37 haec habet: Σοφοκλέους ὄν ἐν Οἰδίποδι τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐκράτησε τὸ φίλου κακῶς κτλ.: ibid. p. 262 Fromm.: καὶ τὸ φίλου κακῶς κτλ. Σοφοκλέους ὄν παροιμιώδεις γέγονε καὶ ἔτερα μυρία: sed Σοφοκλέους in Euripίδου mutandum esse intellexit R. Ungerus Parad. Theb. I, 374, unde quae de versus auctore in ann. ad Zenob. I, 90 dixi, corrigenda sunt. Idem Ungerus l. c. eodem Scholiasta auctore recte contendisse videtur, ex Euripidis fabula Oedipo versus petitum esse: C. F. Hermannus quidem Quaest. Oedip. I, 8 eum ad quamcunque aliam fabulam ex Euripidis deperditis, quae περιπέτειαν et insignis fortunae commutationem haberet, referri posse censuit. De sententia comparari potest Eur. Alcest. 210 sqq., Menand. Sent. Monost. 165: ἴαν δ' ἔχωμεν χροῦμαθ', ἔσομεν φίλους.

46. Diogen. I, 80: Greg. Cypr. I, 1, 50. Apost. III, 10: Suidas. De sententia cf. Liban. Oratt. T. IV, 360, 28 Reisk.: ἄνθρωπον δ' ἀνθρώπου συνεργάτην μὲν εἶναι καὶ βίον κοινωνόν ἀπέδειξε.

47. Diogen. I, 82: Greg. Cypr. I, 1, 54. Macar. II, 11. Apost. III, 14. Suidas. Ἄνεμον παῖς de celeri equo dictum annotavit Pollux I, 196: ἄνεμος de levi atque inquieto homine idem VI, 121. 129: accuratius Anon. in Bekk. Anecd. I, 401, 8: ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος: πᾶν κοινῶς εἴρηται καὶ ἐνιργῶς. ἔστι δὲ Εὐπρόλιθος. τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην καὶ ἀλόγιμον καὶ ἀβιββιον, τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὄλεθρον ἄξιον καὶ ἀπωλείας.

48. Diogen. I, 84: Greg. Cypr. I, 1, 49. Macar. II, 12. VII, 10. Apost. II, 100. XIV, 59.

49. Zenob. I, 95: Greg. Cypr. I, 1, 55. Apost. III, 20.

50. Diogen. I, 87: Greg. Cypr. M

CENTURIA I.

9

- 51 Ἀνέμους γεωργεῖν: ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ μῆδεὸς μεταλαμβανόντων.
- 52 Ἀνθρακες ὁ θησαυρός: ἐπὶ τῶν ἐφ' οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων καὶ ἐν ἄλλοις ἐντυχόντων μέμνηται ταύτης Λουκιανός. 5
- 53 Ἀξίος εἰ τῆς ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδος: ἐπὶ τῶν αἰδημόνων καὶ εὐγενῶν· παρόσον οἱ ἐν Ἀργεὶ ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατὰ τι νόμιμον καὶ παλαιὸν γέρας ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν.
- 54 Ἀξίος τριχός: 10
- 55 [Ἀπὸ ὄνων ἐφ' ἵππους]: ἐπὶ τῶν ἀπὸ μικρῶν πρὸς μείζω χωρούντων.
- 56 Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους: ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν εἰς ἄσεμνα χωρούντων.
- 57 Ἀπῆντησε κεραινοῦ βολῆ πρὸς ὑπέριστα οὐρανῶν: ἐπὶ τῶν ἄξια πασχόντων ὧν ἔδρασαν. 15

2. μεταλαγχανόντων Diogenianus: v. Suidam. 6. αἰδημόνων] d εἰδαιμόνων. 8. καὶ παλαιὸν] καὶ d om. 10. ἄξιοι Zenobius: scribe ἄξιος. 11. Ἀπὸ . . ἵππους, d om.: ἄξιος τριχός vero quum ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μῆδεὸς ἀξίων dicatur: v. Zenob. II, 4: proverbium excidisse apparet. Confer etiam sequens proverbium et infr. III, 100. 16. ἄτην d: v. nott. critt. ad Zenob. II, 8. Finckhii' in annot. ad Zenobii Provn. Heilbronnae 1843 editis p. 6 de hoc proverbio haec disputat: »integrum versum exhibet Gregorius Cyprius: ἀπῆντησε κακοῦ βουλή πρὸς ὑπερίστα οὐρανῶν ἄτην: quod verum puto: quippe totum proverbium Zenobianis assutum esse videtur, quod neque Diogenianus neque alius quisquam antiquiorum habeat, et versu politico cum homoeoteleuto conceptum sit, quod genus versuum Zenobii aetate recentius esse vulgo constat.» Quae hoc Diogeniani loco refutantur.

II, 27. Macar. II, 15. Apostol. II, 99. Mant. Provn. s. ἀντλεῖν.

51. Diogen. I, 88: Greg. Cypr. M I, 49. Apost. III, 3.

52. Diogen. I, 90: Greg. Cypr. M I, 61. Macar. II, 16. Apost. II, 86.

53. Diogen. I, 92: Greg. Cypr. L I, 53. Macar. VIII, 23. Apost. III, 27. De proverbio pluribus egit Naekius Opusc. II, 274 sq.: de re v. Boeckhii ad Pind. Expll. Olymp. VII, 80, ad Corp. Inscr. T. I, p. 356. 703. T. II, 526.

54. Diogen. I, 93: Macar. II, 17. Apost. III, 25: cf. infr. III, 99. Anonym. Comae Encom. 49, 1 Müller.: οὐτως μὲν ὁ λόγος τριχός ἄξιος τριχόντων ὧν ἡ παρομμία βεβούληται.

55. Macar. II, 19. Ars. IV, 96: v. infr. 56 et III, 100. Adhibet Plaut. Aulul. II, 2, 58: hoc magnum sit periculum, ab asinis ad boves transcendere.

56. Diogen. I, 96: Greg. Cypr. M II, 34. Apostol. IV, 52: cf. sup. 55. Append. I, 38. Usurpavit Liban. Oratt. T. III, 457 R.: ἐν Δικσίῳ τῆς νεότητος παρούσης τὸ τῆς παρομμίας ἔφη πεπονθέναι, καὶ ἀτεχνῶς ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους: poetice exornavit Babrius fabb. 76, 18: σὺ γὰρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστῆσθαι. Πῶς αὐθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;

57. Zenob. II, 8: Greg. Cypr. M I, 69. Apost. III, 64.

10

DIOGENIANI

- 58 "Απερ τὴν γλαῦκα θηροῶν: ἐπὶ τῶν εὐτελές τι ζητούντων· παρόσον ἢ γλαυῆ μικρὰ θηροῦ.
 59 'Αλώνητον ἀνδράποδον: οἷον βαρβαρικὸν καὶ εὐτελές· εἰς τὴν μεσόγειαν γὰρ ἀναβαίνοντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἄλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον· ὅθεν ὁ 5 Κωμικός· Θροῦξ εὐγενῆς εἰ πρὸς ἄλας ἡγορασμένος.
 60 Αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις: ἐπὶ τῶν προχειρῶς ἐπαγγελλομένων. Χάρης γὰρ στρατηγὸς Ἀθηναῖος προχειρῶς πολλὰ καὶ τῷ τυχόντι ἐπαγγελλόμενος.
 61 'Αλιεὺς πληγείς νοῦν οἶσει: ὡς τό· Παθὼν δέ 10 τε νήπιος ἔγνω. 'Αλιεὺς γὰρ, ὡς φασί, τοὺς ἀλισκομένους τῷ λίνῳ ἰχθύς μετεχειρίζετο καὶ ποτε πληγείς ὑπὸ σκορπιῶν ἔφη, Νοῦν οἶσω. Ἡ παροιμία ἐπὶ τοῖς σφαιλεῖσι καὶ τότε διορθουμένοις.
 62 Αἰξ Σκυρία: Χρῦσιππὸς φησιν ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας 15 ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἢ αἰξ. ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἰγας· ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.
 63 'Αθηναῖ τὸν αἰλουρον: ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων 20 τὰ κρείττω τοῖς ἥττωσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα· ὡς εἶ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἰλουρον τῇ Ἀθηναῖ συμβάλοι.

4. μεσόγειον Zenobius. 5. ἀφ' ὧν d. 6. Θροῦξ idem. ἡγορασμένος] ὠνήμιος Apostolius. 7. ὑπόσχεσις Fr. Marcianum. 10. οἶσον d. 12. ἐν τῷ λίνῳ Zenob. II, 14. 14. διορθουμένοις d. 15. χάριτας] ἐνέργεσις Diogenianus. 21. ἥττωσι d. 22. οὐμβάλει idem: οὐμβάλλει Diogenianus, οὐμβάλλει Suidas.

58. Append. Provn. I, 36.
 59. Diogen. I, 100: Apost. II, 28. Ars. XXX, 12. Κωμικός] v. Meinand. fr. inc. fabb. 214 Meinek.
 60. Diogen. II, 1: Macar. VIII, 80. Apost. XVIII, 55: Fragm. Marc. I, 10. App. Provn. V, 24.
 61. Diogen. II, 31: Greg. Cypr. L I, 20. Macar. III, 44. Apost. II, 23. Ars. XXXVIII, 49: Scholl. ad Plat. Sympos. 378 Bekk.: ἔχθ' ἐν δέ τε νήπιος ἔγνω [Apost. XV, 67.]· ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ παθεῖν συνιέντων τὸ ἀμάρτημα. Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἑτέρα παροιμία „ὁ ἀλιεὺς πληγείς νοῦν φύσει“ (B οἶσει). φασὶ γὰρ ὀλίγα ἀγκιστρῆν-οντα, ἐπειδὴν σπᾶση τῷ λίνῳ τὸν

ἰχθύν, τῇ χειρὶ προσαγαγόντα κατέχειν, ἵνα μὴ φύγῃ· τοῦτο δὲ συνήθως ποιοῦντα ὑπὸ σκορπιῶν πληγῆται· καὶ εἶπε „πληγείς νοῦν φύσει“ (οἶσει B), καὶ μηκέτι προσάγειν· ἐξ ἐκείνου τὴν χεῖρα, κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφικλύῳ Σατυρικῷ λέγων ἔτ' αὐτὸ ὥσπερ ἀλιεὺς πληγείς εἶναι διδύσκαιος. “Ἔστι καὶ τρίτη ὁμοίω” „ἔάν μὴ πάθῃς, οὐ μὴ μάθῃς“ de qua v. Macar. III, 44. Παθὼν — ἔγνω] v. Greg. Cypr. L II, 98.
 62. Diogen. II, 33: Macar. I, 58. Apost. I, 62.
 63. Diogen. II, 37: Greg. Cypr. M II, 28. Macar. I, 47. Apostol. I, 55.